

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑἘν Ἑλλάδi ... Δρ. v. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙΔεπτῶν 20
261—Γραφείου δδ. Ερμοῦ—261

ΑΙ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Νεανίας τις, κληρονόμος μεγίστης περιουσίας μόλις συμπληρώσας τὸ είκοστὸν πρώτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀναλαβόν τὴν διαχείρισιν τῶν ἀγάθῶν αὐτοῦ, περιδιαβάζων μόνος εἰς τὰ διασταύρωσιν τῆς συνοικίας τοῦ Temple ἐν Παρισίοις, προσήλωσε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ἐκθεμάτων ἀπόθηκης ἐν ἡ ἐπωλούντο διάφορα περιέργα εἰδόν. Τὴν προσοχὴν του ἐρείλυσαν δύο εἰκόνες τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ προφανός ἔργα τῆς αὐτῆς γραφίδος.

Ἡ πρώτη παρίστα τὸ ἐστατερικὸν πενιχρὸν δωμάτιον διεσκευασμένου διὸ τῆς μεγαλειτέρας ἀπλότητος.

Μία γυνὴ χήρας ἐνδύματα φέρουσα ἵτο γονυκλινῆς ἔνθητον ἀνδρὸς σοβαροῦ, τοῦ ὅποιου ἡ φυσιογνωμία ἔξεραζε τὴν πραότητα ἐφαίνετο ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἵνα ἔγειρῃ τὴν γυναικα, τῆς ὅποιας οἱ καθένυροι ὄφθαλμοι καὶ τὸ ἥμικλειστον στόμα ἔξεφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην, παῖδες δὲ συιωθουντα περὶ αὐτήν καὶ αἱ μικραὶ τῶν χειρες ὑψοῦντο πρὸς τὸν ξένον ὃς ἵνα εὐχάριστησιν αὐτόν.

Ἡ ἄλλη εἰκόνα παρίστανεν ἔρημον ὁδὸν, οίκιαν ἐρεπιωμένην ἡς ἡ θύρα ἣν κεκλεισμένην ἐφ' ἐνδὸς δὲ ἀθλοῦ ἀχυροστρόματος γυνὴ ὥχρα, κάτισχος, καὶ ρακένδυτος, ἐστρύγκεν εἰς τὰς ἀρχάλας τῆς θηλάζον βρέφος, καὶ ἵκου πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ἔπον βλέμμα ἔνθα ἔξεράστο ἡ δριμυτέρα ἀπελπισία. Τρία τέκνα ὧν ἐν ασθενὲς ἔκειτο ἐπὶ λίθου πλησίον τῆς μητρός του, ὑπεράνω δὲ τῆς κεφαλῆς των ἀνεγιγνώσκετο «Δωμάτιον πρὸς ἐκοιλαστία».

Αἱ λέξεις αὗται ἔχονται εἰς τὸν νεανίαν μας τὴν ἐννοιαν τῶν δύο εἰκόνων· αἱ ιδέαι του ὅμως συνεχέοντο τόσον ἔωρος ἐν τῷ πνεύματι, ὅτε μετὰ κόπου ἀδύνατο νὰ τὰς ἀκολουθῇ. «Ἐκεῖ, εἶπε ἐπαναρέρων τὰ βλέμματά του εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα, ἔκει εἶναι εἰς αὐτὸν αμφιβόλως· η χήρα αὕτη τῆς ὅποιας ἡ

φυσιογνωμία ἔκφράζει τόσον καλὰ τὴν Θλίψιν, καὶ τὴν εὔγνωμοσύνην, εὐχαριστεῖ αὐτὸν διὰ τὸ ἀσύλον ὅπερ τῇ χορηγεῖ. Τὰ τέκνα χωρὶς νὰ ἐννοῶσι πολὺ τὸ καβίστων τὴν μητέρα τῶν τόσον περιχαρῆ αἴτιον, φαίνονται συμμεριζόμενα τὴν χαρὰν της. Ἐκεῖ, ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ νεανίας στρεφόμενος πρὸς τὴν δευτέραν εἰκόνα, εἶναι μία μήτηρ διωγχεῖσα νύκτωρ μετὰ τῆς οἰκογενείας της; ἐκ τοῦ ἀσύλου ἐντὸς τοῦ ὅποιου ἔκρυπτε τὴν δυστυχίαν της; ὅπισθεν τῆς κλεισθείσης αὐτῆς Θύρας ὑπάρχει ἀνθρώπος τοῦ ὅποιου ἡ καρδία ἀπρόσιτος, εἰς τὸν οίκον εἶναι κωφὴ πρὸς τὰς κραυγὰς τῶν δυστυχῶν. Θέει μου, πόσον ὁ ἀνθρώπος εἶναι κακός! εἶπε καθ' ἔσυτον, λαμβάνει πάρα Σοῦ τόσα ἀγαθά καὶ εἶναι αὐτοίς. Ὁποῖον μάθημα!»

Εἰσῆλθεν εἰδὺς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἔμπορον:—Πέσον αἱ δύο αὗται εἰκόνες; ἡρώτησε.—500 φράγκα ἐκάστη, κύριε.—Εἶναι πολὺ ἀκριβαῖ· δὲν εἶναι σημειωμέναι μὲ κατέν τὴν ἐγνωσμένον ὄνομα.—Εἶναι ἀληθές, κύριε ἀπεκρίθη ὁ πωλητής, οὐχ' ἡπτον ὅμως δὲν ἔξηλθον καὶ απὸ χειρας ἀπείρους καὶ ἐπειτα, ἐὰν ἐγνωρίζατε, κύριε, τὴν ιστορίαν τῶν δύο τούτων εἰκόνων, δὲν θέλετε τὰς εὑρει ἀκριβάς.—«Α!, εἶπεν ὁ νεανίας, συνδέεται, λοιπὸν καρμία ἐνδιαφέρουσα διῆγυπτος μὲ αὐτὰ τὰ πανία;—Μάλιστα κύριε—λοιπὸν, ἔλθετε παρακαλῶ αὐτοῖς νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸν οίκον μου· δὲ μοι δηγηγήτε τὴν ιστορίαν καὶ ἀγρέση ἡδὲ ἀγοράσω τὰς δύο εἰκόνας.

Τῇ ἐπαύριον ὁ νεανίας περιέμενε ἀνυπομόνως τὴν ἀρξιν τοῦ ἔμπορου, δοτὶς τέλος ἀφίκετο ὁ νεανίας παρεκάλεσεν αὐτὸν γὰρ καθήσηρ ἀπέναντι του εἰς τραπέζαν ἀρθρώντος παρεσκευασμένην. Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἔμπορος ἤρξατο οὕτω τὴν διήγησίν του. «Πρὸ δύο περίπου ἑτῶν ἐγίνετο δημοπρασία ἐν τινὶ πλουσίῳ οἴκῳ τοῦ προαστίου Ἀγίου Γερμανοῦ ἐνθα μετέβην. Μεταξὺ τῶν εἰς πώλησι ἀντικειμένων ὑπήρχον αἱ δύο αὗται εἰκόνες, αἵτινες μοι ἐπροΐεντον ἐντύπωσιν διὰ

τε τὴν σύνθεσιν αὐτῶν καὶ τὴν ὥραιαν ἐργασίαν. Τὰς ἡγήρασκ λοιπὸν καὶ ἀριγθεῖς εἰς τὸν οἰκον μου, καὶ ἔξετάζων αὐτὰς μετὰ προσοχῆς εἴρον ὄφεισθεν τῆς μιᾶς εἰκόνος προσδεδεμένου κυλινδρικῶς χαρτίον, ὅπερ περιεῖχε διήγησιν τῆς ὁποίας συγχυντικώτεράν δὲν εἶχον ἀναγνωσεῖ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου· θῆσλα σᾶς φέρει τὸ χειρόγραφον ἀν δὲν εἶχε κακὴ μετὰ πολλῶν ἀλλῶν ἐγγράφων εἰς πυρκαϊάν τινα τῆς ὁποίας ὑπῆρχε μεν θύματα πρὸ ἐνὸς περίπου ἑτοῦς ἀλλὰ τὸ ἀνέγνωσα τὸν συχνὰ ὥστε τὸ ἐνθεμούραι σχεδὸν λέξιν πρὸς λέξιν. Ἰδοὺ αὐτὴ διηγουμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γραφέως τῶν εἰκόνων.

«Κατφίκνα πολὺν καιρὸν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Σαΐν-Μερρί ἐν μιᾷ τῶν ἀχανῶν αὐτῶν οἰκιῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἰκουσὶ τόσαι πτωχαὶ καὶ δυστυχεῖς οἰκογένειαι, καὶ ἦτις ἦτο idioκτησία μου. Τὸ μέρος ἐν φ' κατώκουν ἦτο εὐρύχωρον καὶ καλῶς ἔκτισμένον, ἢ πρὸς τὸ βάθος ὅμως πτέρυξ ἦτις εἶχεν ιδιαιτέραν εἰσόδου διὰ χωριστῆς θύρας, ἦτο ἀθλία κακῶς κατεσκευασμένη καὶ καταρρέουσα εἰς διάφορα μέρη.

«Πότε αἱ δύο αὐταὶ οἰκίαι, δὲν ἔγειναν μίᾳ μόνῃ, δὲν δύναμαι νὰ εἴπω. Τὸ κτῆμα τοῦτο μοὶ περιῆλθε ἐκ κληρονομίας ὅμου μὲ τὴν περιουσίαν ἐνὸς θείου μου, δοτὶς φιλάργυρος ὃν μὲ ἡγάπησε, διότι εἶχεν ἀνακαλύψει ἐν ἐμοὶ κλίσιν τινα εἰς τὴν φιλαργυρίαν. «Ημην ἀνηλεῖς πρὸς τοὺς ἐνοικιαστές μου τοῦ βάθους, ὡς τοὺς ἀπεκάλουν. «Ἄμα δὲν ἥδυναντο νὰ πληρώσουν, ἐπρίπτοντο ἔξω ἀνεῦ συγχατάβασες ὑπ' ἐνὸς θυρωροῦ ἐκτελεστοῦ τῶν σκληρῶν διαταγῶν μου. Εσπέραν τινα δὲ ἀκαθίμην παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ ἐλογάριαζα μὲ εὐχαρίστησιν τὸ εἰσόδημα τῶν ἐνοικίων μου, εἰσῆλθεν ὁ θυρωρός μου καὶ μοὶ εἴπεν δοτὶ ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἀριθ. 9 δὲν ἥδυνατο νὰ πληρώσῃ καὶ ἥλθε νὰ ζητήσῃ τὰς διαταγὰς μου. Μὴ συγχατάβασιν, εἶπον, δλοι αὐτοὶ εἶναι ἀθλοὶ ἀνθρωποί διὰ τὸν οἰνοπώλην ἔχουν πάντοτε πολλὰ χρήματα! μόλις εἶχον ἀποτελειώσει τὰς λέξεις ταύτας, μία γυνὴ ρακένδυτος, χρατούσα εἰς τὰς ἀγκάλας της μικρὸν τέκνον, εἰσῆλθεν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀθλίων πλασμάτων, ἐκ τῶν δύοιων τὸ ἐφαίνετο πάτσχον καὶ μὲ συνεκίνηση πρὸς στιγμήν. «Η γυνὴ αὕτη (μοὶ φαίνεται, δοτὶ τὴν βλέπω ἀκόμη) εἶχεν ἐν τῷ συνόλῳ τὸ ὄφρος ἀξιοπρέπες. Βριφθεὶς εἰς τοὺς πόδας μου. «Ω! κύριε, μοὶ εἴπε, μὴ μὲ ἀποκρούνεσθε' ὁ εὐεγγός μου ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον χρηματισθεὶς ἀπό τίνος ὄφοφῆς ὁ οἰδης μου εἶναι ασθενής, καὶ ἔγω αὐτὴ ὑποφέρω . . . τὸ δύστηκον τέκνον μου εὐρίσκει εἰς τὸ ἔξηντληρένον στῆθός μου μόνον τὰ ὀλόκρατα τῆς μητρός του, ἵνα κορέσῃ τὴν δίψαν του! . . . Εἰς τὸ δύναμι τοῦ Θεοῦ, δοτὶς μᾶς ἐπίλασε, μὴ ἔκδιωκετε τὰ δυστυχῆ μου τέκνα!» Ή φωνὴ τῆς ἐφάνης εθενγυμένη, τὸ βλέμμα τῆς ἐλαμψεῖς ἡ διστραπή, ἐπειτα ἐπεισεὶς λειπόντων εἰς τὸν πόδας μου παρ' ὅλιγον νὰ καμφροῦ. Πλὴν ὁ θυρωρός μου δὲν μοὶ ἔδωσε καρόν, ἔριψεν ἔξω τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα! . . . καὶ δὲν τὸν ἐμπόδισα δύσλου . . . ἔχογκε . . . ὁ ζυγμός ἦτο παγερός . . . ησαν σχεδὸν

γυμνοί! . . . Χωρὶς νὰ τὸ δέλω, ή εἰκὼν τῆς ταλαιπώρου ταύτης γυναικὸς μὲ κατεδίκης. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν ἐβλητὸν ἐμπρός μου ἔκουσα τὰς κραυγὰς τῆς εἰδα αὐτὸς τὸ παιδίον μὲ τὸ κατισχυρὸν καὶ περπατῶδες πρόσωπον, καὶ αὐτὸς τὸ νεοτρούν τόσον ὥχρον, τόσον ἀδύνατον! . . . Φωνὴ δὲν ἐνδόμυχος μοὶ ἔκραξε: Φονεῦ! φονεῦ! δταν συλλογίζομαι αὐτὴν τὴν νύκτα τὴν σκληροτέραν τῆς ζωῆς μου, ἡ ψυχὴ μου συνταράσσεται, τὰ μέλη μου τρέμουν. Μόλις οἱ οὐραλμοί μου ἔκλεισαν καὶ ίδού τρομέρα ὀπτασία ἀγεπτύχθη ἐνώπιον μού. Εφώναζα, ἐπροσκάλουν, ἐτυπτον τὸ μέτωπόν μου, ἐπειτα, ὡς ἐν πάραφορῇ, ἐμειδίων σατανικὸν μειδίαμα! . . . Τέλος ἐξητάθησαν αἱ δυνάμεις μου, ἀπέκαμον. Τότε ἀγερεψθην, δοτὶ ἡμην ἐτοιμοθάγατος, δοτὶ ἐβλητὸν πλησίον μου ἐν ἀποτρόπαιον φάσμα μὲ ὅμια ἐκ φλογῶς, χρατοῦν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸ πτῶμα τῆς ταλαιπώρου μητρὸς τὴν δύοιαν μοὶ παρουσίας καὶ μετ' αὐτὴν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἀλλοῦ τὰ πτώματα τῶν τέκνων της. Τότε τὸ φάσμα ἐπροχώρησε καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου φοβερὸν βάρος, καὶ ἡκούσθη φρικώδης φωνὴ λέγουσα 'Απόθανε! ἀπόθανε ἀθλίε! φονεῦ τῆς χήρας καὶ τοῦ ὄφρανοῦ! Θέλεις ἐπαγιδεῖ τὰ δύματά σου ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλεις δώσει λόγον διὰ τὸ ἀίμα των! . . .» Βίς τους λόγους τούτους τὸ αἷμα μου ἐπάγωσεν εἰς τὰς ἀρτηρίας, δὲν τολμῶ νὰ εἴπω τί εἰδον, ἦτο μία προαπόλαυσις τοῦ "Ἄδου" καὶ θέν δήποτε καὶ ἀν ἐστρεφον τὸ βλέμμα μου, ἔλεπον τὸ ώχρον πρόσωπον τῆς δακρυνόσης γυναικὸς ἦτις μὲ ἡτένες διὰ τῶν οὐλωδῶν δρόχλων της.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΠΕΡΙΘΑΛΥΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

«Οπως τὰ κατοικίδια ζῶα παρέχωσαν ἡμῖν προϊόντα εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ περιποιήσεις αὐτὰ διαφοροτρόπως. Αἱ περὶ ταύτα φροντίδες ἡμῶν δέον νὰ στρέωνται ἀ. εἰς προτίθειαν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς, 6. εἰς παροχὴν καταλλήλου κατοικίας γ'. εἰς τήρησιν αὐτῶν καθαρῶν, δ'. εἰς μεταχειρίσιν αὐτῶν μεθ' ἡπιόττητος καὶ ἀπομάκρυνσιν ἀτ' αὐτῶν, ἐφόσον τοῦτο ἐστὶν ἡμῖν ἐρίκτον, πασῶν τῶν ἀφορμῶν στενοχωρίας καὶ παθημάτων.

Τὰ προϊόντα πάντων τῶν ζῶων ἡμῶν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις ὡν εἰσὶ τὸ ἀντικείμενον. Καὶ ὡς μὲν πρὸς τὴν τροφὴν τὸ πρᾶγμα τοσοῦτον ἔσι πρόδηλον ὡς οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται ἀλλὰ συγχάκις παραμελῶνται ἔτεραι φροντίδες αἵτινες ἐπίστης εἰσὶν αὐτοῖς ἀναγκαῖαι. «Οπως ἐπειτάχῃ τις παρὰ ζῶων πάνδη, τι τοῦτο δύναται νὰ παραγάγῃ πρέπει καλῶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ. Οι ἔχοντες γυνῶν τινα τῶν ζῶων γνωσκούσι μέχρι τίνος εἰσὶ ταῦτα ἐπιδεκτικά προσκολλήσεις καὶ πόσον ἔστιν εἰκόνοιν ὑπ' ἀκαπτούσῃ τις τὴν νοητικότητα αὐτῶν ὅπερ σπουδαῖς αὐξάνει τὴν αἰσθίαν τῶν οὐδέποτε θά. ἴδητε ζῶον καλῶς χειρίζομενον ἀπὸ τῆς γεννήσεως του, νὰ ἡ κακὸν, ἐπικίνδυνον ἡ πεισμόν.

κεναντίας δὲ ἔκεινα ὡν γίνεται κακὴ μεταχειρίσις γίνονται εἰς ἀνάγκης καὶ εἰναι ἀξιον ἀπορίας πῶς δὲν ἐκδικούνται συχνότερον.

"Οπως δοθῇ τῷ ἀνθρώπῳ τροφὴ ύγιεινή, πρέπει πρῶτον νὰ ἀναθρέψῃ τις διὰ τρόπου ύγιεινοῦ τὰ πρωρισμένα εἰς τὴν τροφὴν ταῦτα ζῶα. Πλὴν ζῶον πρωρισμένον δεῖ τὸ σφαγεῖον διὰ παρκούσης τῆς ζωῆς αὐτοῦ εἰχείσης ἀρμοδίαν κατοικίαν, καθαρὸν καὶ τὸ ὄποιον μεταχειρίζεται τις ἡπιότητες, θέλει παρέχει διὰ τὴν τροφὴν τοῦ ἀνθρώπου χρέας ὑγείας καὶ ἐνόντων, ἐνῷ πᾶν ζῶον διαιτώμενον. ἐν σταύλῳ υγρῷ κακῶν ἀριζομένῳ ἀνεπαρκῆ λαμβάνον τροφὴν ἡ βεβλαμμένη, κατοικούν ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ, τέλος πᾶν ζῶον τὸ ὄποιον υρίσταται κακὸν χειρομόδιον, δὲν παρέχει εἰς τὴν ἀγοράν ἡ κρέας βεβλαμμένην, καὶ ἐπομένως λίαν ἐπικίνδυνον εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν.

ΗΡΟΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΤΡΙΑ

(Συνέχεια τὸ έπιδ. 14.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

«Η 'Ρόζα φύσει δειλὴ, ἀραπολεῖ τὰ ὄπτα τῆς 'Αγιας Γραφῆς καὶ παρηγορεῖται. — Κοιμᾶται ἐν καλύβῃ τερτι. — Συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ ἀνθρακεώς. — Βοηθεῖ τὴν σύζυγον καὶ θυγατέρα τον εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

Οι εὐαίσθητοι ἀναγκῶσται μου, ἐπιθυμοῦστε, ἀναμφισσόλως, νὰ μάθωσι τὰ συμβάντα τῆς 'Ρόζας μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου φυγὴν αὐτῆς, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἄντοτον μὲν δέοντα πολλά περιπλεγμένα ὄμοι. Προχωροῦσα δὲ κατ' ὄλγον καὶ ψηλαφώσα μετὰ προσοχῆς ἐνόντων δοτὶ τὸ ψηλαφώμενον εἰχε κυκλικὸν σχῆμα καὶ τέλος ἔφθασε πρὸς θύραν τινὰ ἡμιανεγμένην. Άμας ἡ κόρη εἰσῆλθε, λόγψις ἀστραπῆς ἔδειξε πρὸς αὐτὴν δοτὶ τοῦτο καλύβην ἦτο οὐδὲν ἄλλο περέχουσα, εἰ μὴ φύλλα ἔηρα, τὰ ὄποια πιθανῶς συνεστρεψύσαν ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοὺς θλοτόμους, τοῦ ὄποιού δὲ τοῦ κατοικίας ἡτο τοσούτον μακράν, νῶτε δὲν ἥδυνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτὴν ἀνὰ πάσαν νύκτα. Μόλις ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς καλύβης ἡ 'Ρόζα καὶ ἤραγματάτη προχρήστης ἔηρε καὶ θυγατέρα περιπλανωμένη μας περιεπλήγητη μὲ τὸν μανδύναν τῆς κατέκουμπηθή βαθέως ἐπὶ τῇ ἔκ φύλλων στρωματής.

Άμα αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ήλιου ἐφαίρουν τὴν γῆν, ή 'Ρόζα εἰσῆλθε τῆς καλύβης εὐγγωμονοῦσα μὲν πρὸς τὸν πανάγαθον Θεόν διὰ τὴν διακρύλαξιν αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα, κατεχομένη ὅμως ὑπὸ βαθυτάτης λύπης ἐνεκα τὸν συμβάντων αὐτῆς. Εμβλέψασα προθύμως πρὸς πάσας τὰς διειδύσεις διέκρινε παρεύθυντη τὴν στήλην τοῦ καπνοῦ. Διειδύσεις λοιπὸν πρὸς αὐτὴν ἐντὸς μιᾶς ώρας ἔφθασεν εἰς τὴν κάμινον τοῦ ανθρακείου, ὅπου εἰργάζετο ὁ βύρζος.

Παραλείπω νὰ περιγράψω τὴν ἐκπλήξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θάξη τῆς νεαρῆς δεσποινίδος, τὴν λυπηρὰν διηγήσην αὐτῆς καὶ τὴν προξενηθεῖσαν εἰς αὐτὸν βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Οὗτος εἰχε καρδίαν πολὺ σύνασθιτον. «Οθεν ἐνῷ ἐνησχολεῖτο νὰ πράξῃ δ, τη ἥδυνατο τὴν περιποίησιν τῆς 'Ρόζας, αὐτὴ ἔβλεπεν δοτὶ δάκρυα κατέρρεον ἐπὶ τοῦ τραχέος προσώπου του. Εν τῇ μικρᾷ καλύβῃ, τὴν ὄποιαν κατεσκεύασε πλησίον τῆς καρμίνου, εἰχε φυλάξει τὸ περίσσευμα τοῦ δείπνου του. Π

τὴν Ἀράν νὰ φάγῃ μέρος τούτου ἐπιλέγων διὰ μετ' ὄλγον ἡ Ἀγνῆ θέλει φέρει τὸ πρόγευμά του, διπερ θὰ ἔναι, καὶ τοι πρόστιχον, καταλληλοτέρα τροφὴ δι' αὐτῆν. «Ω, καλέ μου φίλε,» εἶπεν ἡ Ἀράν «μή εἰς ἐμὲ κάμνεις λόγον περὶ προστύχου ἀρτου. Νῦ ἀλλοῦ τίνος διότι ταῦτα εἴναι ἵσως καλλίτερα τῶν προσφερομένων πρὸς τὸν ἀγαπητὸν πατέρα μου, διότις ἐνδέχεται νὰ ἔναι ταῦτη τὴν στιγμὴν κεκλεισμένος εἰς Σφερὰν εἰρκτήν, ἐνῷ ἐγὼ ἀπολαύω φυτὸς καὶ καθαροῦ ἄρεος.» Μή δυναμένη δὲ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἔκλαιε μετὰ δυνατῶν λυγμῶν ἀλλ' θιγχασεν ἐνθυμηθεῖσα τοὺς παρηγορητικοὺς λόγους τοῦ πατρός της, τοὺς ὅποιους ἤρχισε νὰ ἐκπαναλαμβάνῃ ἀνέρερ δὲ καὶ τὴν παρχγγελίαν τοῦ πατρός της πρὸς τὸν Βύρξιον, νὰ ἀναγγείλῃ δηλαδὴ τὸ δυστύχημα τοῦ πατρός της πρὸς τὸν Δοῦκα μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου.¹ Ἐνῷ δὲ συνωμίλουν ἕκουσαν τὴν εὐθύμιον φωνὴν τῆς Ἀγνῆς λαγούστης, «πάτερ, ποῦ εἰσαὶ πάτερ; Ίδού σοι ἔφερα καλὸν πρόγευμα, πρόσφατα ώστε γάλα καὶ ἄρτον τῆς παρελθούσης ἑπτέρας καὶ νωπὸν βούτυρον» ἀλλὰ θὰ μεθέξω καὶ ἐγὼ τῶν καλῶν τούτων φργητῶν.» Ἀπεργραπτὸς ἦτο ἡ ἐκπληκτὴ τῆς Ἀγνῆς, διότι εἶδε τὴν ἀγαπητὴν αὐτὴν δεσποινίδα: μετὰ πολλῆς δὲ προδημείας προσέδραμε πρὸς αὐτήν· νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ.

Ἄροι δὲ ἐπρογεύθησαν μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἡ σύζυγος τοῦ Βύρξιον τὴν ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα ἔκφράζουσα. Λέγεται διότι δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ περιποιηθῇ αὐτήν, ὡς ἥριοζεν εἰς τὴν καινωνικὴν αὐτὴν τάξιν. «Α! καλή μου φίλη, οὐπέλαθεν ἡ Ἀράν, «εντυχής θέλειν εἰσθαι καὶ ἐν τῇ εὐτελεστάτῃ καλιώδῃ τρώγουσα μέλανα ἄρτου, ἀν μόνον τὸ δυνάμενην νὰ μανθίνω ἔτι ὁ πατήρ μου δὲν κινδυνεύει.» Ήθελε δὲ ἐκτελῆ τὴν διηγήσις αὐτῆς ὑπὲρ τὸ δέον τὸν ἐπεχείρουν νὰ σᾶς εἴπω, φίλοι ἀναγνωσται, ὅταν ἔπραξεν ἡ ἐξαίρετος αὐτὴν οἰκογένεια ὑπὲρ τῆς Ἀράν. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς τεθωμάδος ἡ μάτη

μετὰ τῆς θυγατρός της Ἀγνῆς ἔκαμπον πολλὰ ἐνδύματα δι' αὐτήν ἡμέτην τὰ οίκιακά των ἔργα περιποιούμεναι τὴν Ἀράν, ἡτοι ὑπὸ λύπης ὄλγον προσεῖχεν εἰς τὰ πραττόμενα. «Οθεν πολλὰς ὥρας διέτριψε κατὰ μόνας θρηνούσα ἐπὶ τῇ αἰχμαλωσίᾳ τοῦ πατρός της καὶ ἔπειτα δεομένη τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας του.

«Ἀλλ' ἡ θρηνη μας εἶχε διδαχθῆ καλλινετα ὑπὸ τῶν γονέων της νὰ μὴ ὑποχωρῇ εἰς θλιβερά αἰσθήματα, ἀτινα ἡδύναντο νὰ τὴν καταστήσωσιν ἀχριστον πρὸς τοὺς ἄλλους. «Οθεν ἑσπέραν τινά, ὄντος τοῦ Βύρξιον ἐν τῇ οίκᾳ, ἡ Ἀράν στραφεῖσα πρὸς τὴν σύζυγόν του εἶπε μετὰ ταπεινοφροσύνης, ακαλή μου μῆτερ, διότι οὕτω πρέπει νὰ σὲ φοράδω ἐν δισὶ σὺ φέρεσαι, ως μήτηρ μου) αἰσχύνομαι τὰ μέγιστα ἐπὶ τῇ φελαυτίᾳ μου. «Αν δὲ ἡ σειμυνοστος μήτηρ μου εὐρίσκετο εἰς περιστάσεις ομοίας μὲ τὰς ιδικάς μου, θέλει κατασταθῆ χρήσιμος καὶ εὐάρεστος πρὸς ταῦτη τὴν ἀγαθὴν οἰκογένειαν.» Οθεν ἀπεφάσισα νὰ βοηθῶ σὲ κατατίνη Ἀγνῆν εἰς πάσας τὰς ἐργασίας σας. Οὕτω τὰ οίκιακά ἔργα θὰ τελειώνωτι ταχύτερον, ώστε νὰ μένη καιρός καὶ διὰ τὰ ἐργάχειρα. Εν τῷ μεταξὺ δὲ ἐγὼ καὶ ἡ Ἀγνῆ θὰ ἀναγινώσκωμεν μεγαλοφύνως ἐκ πειροπῆς βιβλίον της χριστομονί. «Ἀλλ' ἡ αἰσχύνη γυνὴ δὲν ἐδέχθη παντάπαιον νὰ ἐκτελῇ τὴν νεαρὴ δεσποινίς ἔργα, τὰ οἵοια τὸ δύναντο νὰ φυτάνωσι τὰς οὐράδρες αὐτῆς χείρας: ἐπιμενούσης δύνως τῆς Ἀράν, οὐδέποτε φρονῶν διὰ τὴν ἀδιάκοποτος ἀνασχόλησις μετά τῆς γυναικὸς γε θυγατρός του, θέλειν αισχυχαίως ἀπεστάσει ἀπ' αὐτὴν τοὺς περὶ τῆς φυλακίσεως τοῦ πατρός της διαλογισμούς της. Εκτὸς δὲ τῆς αἰτίας ταῦτης εἶχεν ὑπὸ δύψιν ὁ Βύρξιος διὰ μέρους τῶν πάρων αὐτοῦ ἐξηρτητό ἀπὸ τὰ ἐργάχειρα: τὰς οἰκογένειας του διότι τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἀνθράκων εἰσόδη πρα δὲν ἐπήρχει εἰς τὴν διατροφὴν τεσσάρων ἀτέμων. Φρονίμως δὲ παρεκίνησε τὴν Ἀράν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν νὰ κλεψάωτε ἐν τῷ ἀσφαλεῖ καθαύτῳ τὰ κοσμήματα αὐ-

¹ Με καρέλαιον.

τῆς καὶ τὰ ὄλγα χρήματα, ἀτινα ἔφερε μετ' ἔαυτῆς ἐκ τοῦ Φρουρίου. «Προσφίλες μοι νεαρὰ δεσποινίς,» εἶπε, «δέλη είναι ἀνάγκη νὰ σοι ἀναγνήσω διὰ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία είναι αἰγαλὰ ἀδέσπαια» ἐν λοιπὸν συμβῆτι τοι εἰς ἐμέ, διὰ τῶν πραγμάτων καὶ χρημάτων τούτων, τὰ ὅποια ἔφερες, θὰ διατηρθῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτη, ἐν τοῖς οὐ-ἐπέλθωτιν εὐνοϊκώτεραι ήμέραι.»

«Ἄπο τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ἡ Ἀράν κατέστη λίστη προσφίλες πρὸς τὰ μέλα τῆς μικρᾶς ταύτης οἰκογενείας ἐνεκά.

δύναται τις νὰ διαμάσῃ τὸ κολοσσιαῖον ἀγαλμα τοῦ Βούδα, καλούμενον Δαιθούτης. Τὸ μέγιστον τοῦτο κατασκευάσμα είναι μία τῶν μᾶλλον ἀξιῶν λόγω ἀποδείξεων τῆς Ἰαπωνικῆς δεξιότητος. Τὸ εἰδώλον παρίσταται καθήμενον, μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας, τοὺς δριβαλμοὺς κεκλεισμένους καὶ τὴν κεφαλὴν ὄλγον κεκλιμένην πρὸς τὰ ἐμπρός ἐν στάσει σκέψεως. Βρει ὕψος ἔξηκοντα πέντε ποδῶν τοῦ ιβάθρου καὶ τῶν βαθμίδων ἐφ' ὧν στηρίζεται ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς τεθειμένα δύο μεγαλοπρεπῆ ἀγγεῖα ἐξ ορειχάλκου διαμασίας ἐργασίας, περιέχοντα ἔκαστον ἀνά ἐν φυτὸν λωτοῦ.

«Η κατοικία τοῦ ιερέως τοῦ ὑπηρετοῦντος τὴν θεότητα ταύτην είναι πλησίον κατεσκευασμένη, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δὲ τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ εὑρούται παρεκκλήσιον μετὰ βαμβού φωτιζόμενα διὰ διπλῆς ἴνεργημένης τοῦ λάιμοι αὐτοῦ. Τὸ μέγα ἐκείνο ἀγαλμα είναι καλῶς ἀνελογισμένον διπλῶς σχηματίσηταις ιδέαν τοῦ μεγέθους του, πρέπει νὰ μάθῃ διὰ συνθίσιος αὐτὸν ἡ Αράν προσεκάθει, νὰ καταπνίξηται τεταγμὸν καὶ διὰ σπανίων ἔκαμνε λόγον περὶ τῆς φυλακίσεως τοῦ πατρός της ἐν τῷ Φρουρίῳ τοῦ Εμβῆ καὶ περὶ τῶν ὑποτίθεμένων παθημάτων αὐτοῦ, ἀν καὶ ἀδιαλείπτως ἐσυλλογίζετο περὶ τούτου.

(Επειτα συνέχεια.)

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

(Συνέχεια, ίδι άριθ. 14).

«Η Κανασσάνα, τρεῖς λεύγας περίπου ἀπέχουσα τῆς Γοκογάμας, κείται ἐν την θελκτικῷ κόλπῳ, εὔκολως δὲ δύναται τις νὰ φάσῃ ἐκεῖ εἰτε διὰ ξηρᾶς, εἰτε διὰ θαλάσσης. Αποτέρω κείται ἡ Καμακούρα, εἰς τὸ θέρον τῆς θεοίας, ἐν μέσῳ λαμπροῦ δάσους καλαμιών,

πρεπῶν δένδρων εύρεσκει τις ἔτι τοὺς ναοὺς καὶ τὰ οἰκοδομήματα τὰ ἀφιερωμένα εἰς θεότητα καλουμένην Χατσιγάρ. Ο κεντρικὸς ναὸς κείται ἐπὶ θύφωματος ὑποστηριζομένου διὰ τούχων ἀμέτρου πάχους. Ανέρχεται τις ἐκεῖ διὰ ἐδομηκόντα λιθίνων βαθμίδων. Εν τῷ ναῷ εὐρηται δύο μεγάλα εἰδώλα ξύλινα περιεποιημένα διὰ κικγλίδων, ἐφ' ὧν οἱ προσκυνηταί θέτουσεν ὡς προσφορὰν τὰ υποδήματα καὶ συνδάλια αὐτῶν. Πέριξ εἰσὶ μικρὰ παρεκκλήσια καὶ πολλαὶ κα-

τοικίαι διὰ τοὺς ἵερεις ἐν αἷς ἐκθέτουσιν ἄγια λείφαντα.
Οὐ ναὸς τοῦ Χατσούμαν, καίτοι δὲν ἀνήκει εἰς οὐδὲν ιδι-
αῖτερον ἀρχιτεκτονικῆς εἶδος, σχηματίζει δύχον λίαν
ἐπιβάλλοντα διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ στέγης, τὰ
γυλυπτά αὐτοῦ πλάσια τὰς στερεοπήχτους θύρας καὶ
τὰς αιδηράς κιγκλίδας. Πάντα ταῦτα περιστοιχού-
μενα ὑπὸ κέδρων καὶ πιτίων, σχηματίζουσιν εἰκόνα
ἀνταντὴν θαυμασμοῦ. Οἱ Ἰάπωνες γιγνώσκουσι θαυμα-
σίας νὰ εὐλέγωσιν τὰς θέσεις ἐφ' ᾧ κατασκευάζουσι
τοὺς ναούς των. Τὸ ἑσωτερικὸν πάντων τῶν θρησκευ-
τικῶν τούτων οἰκοδομημάτων εἶναι ἀξιοτημείανταν διὰ
τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἔλλειψιν παντὸς κορυφή-
ματος. Αἱ ὕπαιλοι, αἱ καλύπτουσαι τοὺς τοίχους καὶ τὰς
ὅροφας, εἰσὶ καθαροὶ καὶ καλῶς γεγλυμμέναι· αἱ ψάθαι,
αἱ ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τεθεμέναι, εἰσὶ λεπτόταται, ἀλ-
λὰ πάντα εἰσὶ ἀνευ κορυφήματος! μόνος ὁ βωμὸς εἶναι
κεκορυφημένος καὶ πολὺ ὅμοιά εἰ πρὸς τοὺς βωμούς
τῶν ἐπικλησιῶν τῶν καθολικῶν.

Δύναται τις εἰς δύο ἔρας νὰ ἐπανέλθῃ ἕφιππος ἐκ Καμακούρας εἰς Ὑγοχάραν. Οἱ μικροὶ λαπωνικοὶ ἵπποι, καλῶς περιποιημένοι, εἰσὶν ἰσχυροὶ καὶ ἀρισταὶ ἐξηρτα- μένοι. Ἐκαττοὶ ἵπποι ἔχει τὸν ὑπηρέτην του ὅστις οὐδέποτε τὸν καταλείπει μόνον, κοιμώμενος παρ' αὐ- τῷ ἐν τῷ σταύλῳ, καὶ τρέχων ή βαίνων πάντοτε ἐμ- προσθεν αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἀνὴρ μακρὸν τὸ διάστημα τῆς ὁδοιπορίας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι βίστος καλούμενοι, εἰσὶν ἡς οἱ φρυγῶ (οἱ κομισταὶ φορεῖν), οἱ λευκοῦχοι, οἱ ἀ- λιεῖς καὶ οἱ ἀλλοὶ βιομήχανοι τοῦ αὐτοῦ εἰδούς, σχεδὸν ὀλόγυμνοι. Συνίθιστος ζωγραφίζουσι διὰ βελόνης ἐπὶ τῆς σαρκὸς αὐτῶν διαφόρους παραστάσεις, ἀλλὰ μόνον οἱ πλούσιοι τοισύτην πολυτέλειαν ἔχοντι, διότι πρέπει τις νὰ πληρωστῇ τοιλάχιστον ἑκατὸν φράγμα καὶ ν' ἀ- φιερώσῃ πολὺν χρόνον μὴ λειβανούμενου ὥπ' δψιν τοῦ πόνου διν ὑφίσταται ποός τούτῳ.

“Οταν οι βέττος τρέχουσιν ἐνόπιον τῶν χυρίων των, φέρουσι συνίθιστας σανδάλια ἔξι ἀχύρου ζακέτταν κινητόχρουν καὶ μάχτρον βαριβακερόν. δι' οὗ περιδένουσι τὴν κεφαλήν. Εἰσὶν ἰσχυροί, ῥωματλέοι, μέσου ἀναστήματος, λίαν ἐγκρατεῖς, καὶ συνθεδεμένοι μεταξὺ των διά τινος συνεταιριοροῦ οὐδὲ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὰ ἔποις.

ΜΕΣΑ ΔΙ' ΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΗ ΤΗΝ
ΣΗΨΙΝ ΠΟΛΛΩΝ ΟΓΞΙΩΝ.

(Инд А. Каватсунтичев).

δ) ΔΙΑΤΥΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ. — Οι αρχαῖοι συνεί-
θέουν νὰ διατυρώσωστον σίτου ἐντὸς λάκκων· ἡ μέθο-
δος αὗτη τῆς διατυρήσεως τοῦ σίτου, ἀρκούντως τε-
λειοποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν αρχαίων, ὑποστηρίζεται καὶ
τώρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων, χωρίς ὑπὸ τοῦ χώματος Λα-
στετρῆ. Οἱ λάκκοι, ἐντὸς τῶν ὑπόσιων ἐμβόλλεται ὁ
σίτος ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Οὐγκαρίᾳ, ἔχουσι βάθος, 26 μέ-
τρων, ἔξορύζονται δὲ οἱ λάκκοι εἰς ἔδαφος ἐκλεγ-
μένον καὶ καταλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον· ὁ ὅσ-

οῖτος διατηρεῖται ἐντὸς αὐτῶν. ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν καλ-
λίστῃ καταστάσει.

Διάφοροι δὲ μέθοδοι κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους προστέθησαν διὰ τὴν καλὴν διατήρησιν τοῦ σίτου· ἐκ τούτων δὲ θέλομεν ἀναφέρει πρὸ πάντων τὰς κεκλει-σμένας σιταποθήκας τοῦ κόμιτος Δεζίαν καὶ τοῦ Δου-
βρέου, τοῦ Ρουέν, τὴν κινητὴν σιταποθήκην τοῦ Βαλ-
λερύ, τοὺς ὑπογείους σιτοβολῶνας τοῦ Ἀρκέτου καὶ
τοῦ Δογέρου $\ddot{\text{A}}$. Εἰς πάντα δὲ τὰ εἰδη τῶν σιταπ-
θηκῶν τούτων τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ήττον δαπανη-
ρῶν ἐλήφθη πρόνοια νὰ ἐπικρατήσουν αἱ ἐπόμεναι τρεῖς συνθῆκαι· α') παντελής ἀπονεία τοῦ φωτός· β') παν-
τελής ἀπονεία τῆς ὑγρασίας καὶ γ') υγρεψὴ καὶ ἀ-
μεταβλητὸς θερμοκρασίας, οἵτις ἐμποδίζει τὴν ζύμω-
σιν τοῦ σίτου, ὡς καὶ τὴν παραγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν
τῶν διαρόφων ἐντέλειαν, τὰ δποῖα καταστέρουσι τὸν

ἐν ταῖς σιταποθήκαις σέτου· ἐκ τῶν ἐντόμων τούτων γνωστὴ εἰς πάντα εἶναι η λεγομένη σιταρόψειρα.
Ο Γαρρὼ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Δογέρος παρετίρησαν
ὅτι ὁ θεοῦχος ἄνθραξ καὶ τὸ χλωροφόριον καταστρέ-
φουσι τὰ ἐντομα, τὰ διόπτα φείρουσι τὸν σίτον τῶν
σιταποθηκῶν. Αὐτὸς δὲ γραμμάτικα ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου
εἰς ἔκαστον ἐκατοντάλιτρον σέτου ἀρκοῦσι πρὸς κατα-
στροφὴν τῶν ἐντόμων καὶ τοῦ σπέρματος αἵτινα, χω-
ρὶς νὰ λάβῃ ὁ σίτος ἐκ τούτου καρπίσαιν ἀλλοίωσιν.

Ο δέ Λέων Δουφούρ ἔδειξεν ἐν ἑτεί 1844 μέσον
ἀπλούστερον τοῦ προγονομένου, δι' οὗ δυνάμεις νὰ
διατηρήσωμεν ἐπὶ πολὺ τὸν σῖτον ἀναλλοίωτον. Τὸ
μέσον τούτο συγκεκριταῖ εἰς τὸ νὰ πληρῶνται σῖτοι
μεγάλα ξόλιγα κιβώτια, τῶν ὅποιων τὰ ἐπίπτωρα
στηρίζεται διὰ μεγάλου λίθου· τὰ κιβώτια ταῦτα τί-
θενται κατά σειράν κατά μήκος τοῦ τοίχου, δοτις εὐ-

ρίσκεται εἰς βαθός τοῦ ὑπερφου τῆς οἰκίας· τὰ δὲ παράθυρα τοῦ ὑπερφου τούτου πρέπει νὰ ἔναι κεχλευ-
σμένα πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὑπερβολικοῦ φωτός, τῆς θερ-
μότητος καὶ τῆς ὑγρασίας. Οἱ σίτου τοιουτοτρόπιας
τοποθετηθεῖς δὲν προσβάλλεται παντάπαιν υπὸ τῶν
ἐντόμων καὶ ὑπὸ τῆς χόνεως, δὲν λαμβάνει καμιαν
κακήν δύρην οὔτε ἀλλοίωσιν, οἵτις δύναται νὰ κατα-
στήσῃ αὐτὸν ἀκατάλληλον πρὸς ἀρτοποίην, πρὸς βλά-
στησιν ή πρὸς πώλησιν. Ή μόνη δὲ δυσκολία, τὴν
ὅποιαν παρουσιάζει ἡ μέθοδος αὗτη τῆς διετηρίσεως
τοῦ σίτου, εἶναι ἡ χρηματικὴ δαπάνη πρὸς τὴν
ἀγοράν τῶν κιβωτίων, ἣν καὶ τὰ ἀπαξ ἀγορασθέν-
τα δύνανται νὰ χρήσιμωσιν ἐπ' ἀδριστον. Οἱ δὲ
Περοδὸς ἀπέδειξεν, ἐν ἔτει 1857, ὅτι εἰς τὸν σίτον,
διν ὑποθέτουσι ξηρὸν, ὑπάρχει ὄνδωρ $8 \frac{1}{2}$ — $18 \frac{1}{2}$
τῆς ἑκατόν, ὥστε, ὅταν πάντες οἱ κόκκοι τοῦ σίτου
συναθροισθῶσιν εἰς ἕν μέρος, ἀναπτύσσουσι πετ' ὅλινην

μικράν τινα ἔξιδρωσιν, ἐνεκα τῆς ὅποιας ὁ σῖτος ἀλλοιοῦται καὶ μάλιστα εἰς τὰ ὑγρὰ κλίματα. Τοῦτο δὲ θεραπεύεται, ἀν ἀναμίξιμεν μετά τοῦ σίτου ὄλγην ἀσβέστον τετραψιλόν εἰς μικροὺς κόκκους. "Ο δὲ ἐπιτήδειος ὅντος πειραματουργὸς ἀπέδειξεν ὅτι 60 λίτρα
ἀσβέστου τιτάνου ἀρκοῦσιν εἰς 3,000 λίτρας σίτου.
Ἐνεκα δὲ τῆς ἀπλούτης καὶ τοῦ ἀποτελέσματος,

τὸ δόποιον παρέχει, λέγει δὲ Περσῶς, ἡ μεθόδος αὕτη πλησιάζει πολὺ πρὸς ἐκείνην τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἀράβων· καὶ τῷ δότι οἱ λαοὶ οὗτοι, διὰ νὰ προλαβῶνται τὴν ἐξιδρωσιν τοῦ σίτου, ἐκθέτουσιν αὐτὸν πρότερον εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἥλικων ἀλτίνων καὶ ἔπειτα ἐναποθέτουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς σιτοβολῶντας· εἰς τὸ αὐτὸν καὶ τημεῖς φάνουμεν ἀποτέλεσμα διὰ τῆς παρενθέσεως τῆς ἑσθεμένης τιτάνου ἐντὸς τῶν κόκκων τοῦ σίτου. Ἡ γένα αὕτη μεθόδος τῆς διατηρίσεως τοῦ σίτου πλεονεκτεῖ τῆς ἀρχαίας χατά τούτο, ὅτι οἱ σιτοβολῶντες κείνοι ται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἕδρους καὶ η ἐξ αὐτῶν μετακόμποις τοῦ σίτου εἶναι εἰνολωτέρα, η δὲ ζύμωσις τοῦ σίτου ἔνεκα τῆς ἔντροτος οὐδέποτε λαμβάνει χώραν, καὶ ἐπομένως οὐδὲ φεύγεταις τοῦ σίτου δύναται γὰρ ἀναπτυγθῆ.

έ.) Ο δέ οίνος, τὸ γλεῦχος (ο μοῦστος), ο χυμός τῶν μῆλων, τῶν ἀχλάδων, τῶν κυδωνίων· διατηροῦται

διὰ τῆς μεθόδου τῆς Θειώσεως. Αὗτη δὲ συνιστά-
ται εἰς τοῦτο πρῶτον εἰσάγομεν τὸ πρᾶς θείωσιν ὑγρὸν
ἐντὸς βαρελίου, οὕτως τὰ $\frac{3}{4}$ πρέπει νὰ μένωσι κε-
νά, διὰ δὲ τοῦ πάντας διαπερῶμεν σύρμα μετάλ-
λιννον, εἰς τὸ ἄκραν τοῦ ὅποιου εύρισκεται Θρυαλλίς
θειώμενη, τὴν ὅποιαν πρότερον ανάπτουμεν, ἐπειτα κι-
νοῦμεν τὸ βαρελίου ἐπὶ μίαν ἡς δύο ωραῖς κατὰ συνέ-
χειαν καὶ μετὰ ταῦτα εἰσάγομεν διὰ φυστῆρος τὸν
μεμολυσμένον δέρα εἰσάγοντες εἰς αὐτὸν καθεράν· μετὰ
τοῦτο καίσμεν πάλιν δύο ἢ τρεῖς Θρυαλλίδας θείου, κι-
νοῦντες, ὡς ἀνιστέρω, τὸ βαρελίου καὶ εἰσάγοντες τὸν
μεμολυσμένον δέρα τὴν πρᾶξιν ταῦτην ἐπαναλαμβά-
νομεν κατὰ τὴν περίστασιν δις ἢ τρις, μέχρις οὐ τὸ ὑ-
γρὸν θειωθῆ ὅσον πρέπει.

ПАДІКН ВІВАІОСНКН

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

20A

КЕФ. НГ. — АКОН.

Τί εστίν ήγος; Ήδη δεωρήσατε μέγαν κάθισμα
κρουόμενον δύνασθε νὰ ὑδητε τρόμον η δονισμὸν ἐν αὐ-
τῷ. Ήδη δέσποτε τὴν χειρά σας ἐπ' αὐτοῦ, θὰ αἰσθα-
νθῆτε τὸν τρόμον. Τοῦτο ποιεῖ τὸν ἡγοὺν ὅντας
Τοῦτο βλέπετε ἐν ταῖς χορδαῖς χλειδοκυμβάλου ὅπό-
ταν κρούνεται, καὶ ἐν ταῖς χορδαῖς βιολίου ὅταν τὸ
τόξον διέρχηται ἐπ' αὐτῶν. Οἱ ἀνεμοὶ ποιεῖ τὴν μουσι-
κὴν ἐπὶ τῆς αἰολικῆς λύρας ἐν τῷ παραβύρῳ διὰ τῆς
σαλεύσεως τῶν χορδῶν αὐτῆς. Οταν δὲ λαλήτε η ἄ-
δετε, οἱ ἡγοὺς γίνεται ως προεπιτομεν, διὰ τῆς δονήσεως
δύο ισοπέδων γοοδῶν ἐν τῷ λάρυγγι υἱῶν.

Αλλ' ὅταν κώδων χρούεται πῶς; οὐ μήχος φθάνει εἰς τὰ ὡτα ήμῶν; Ή δόνησις τοῦ κώδωνος ποιεῖ δόνησιν ἐν τῷ ἀέρι καὶ η δόνησις αὕτη ἐξακολουθεῖ διὰ τοῦ ἀέρος μέχρι τῶν ὡτῶν ήμῶν.

“Η δόνης δύναται να γίνη και δι’ ἀλλων πραγμάτων πλὴν διὰ τοῦ ἄρεος γίνεται διὰ τυχού στερεοῖ κάλλιον ή διὰ τοῦ ἄρεος. Θέσατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὰ

ἄκρον μακροῦ ἔβολου, καὶ ἀς ἔστη τις διὰ βελόνης τὸ
ἔπερν ἄκρον· τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἀκούετε καθαρῶ-
τατα. Οὐ διὰ τῆς βελόνης προξενούμενος δονισμὸς δια-
τρέχει διάβοληρον τὸ μῆκος τοῦ ἔβολου ἕως εἰς τὸ οὖς
ὑμῶν· ἀλλ' ἔαν ἀποσπάσοτε τὸ οὖς ὑμῶν ἀπὸ τοῦ ἔ-
βολου δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἀκούσπετε, διότι ὁ δονισμὸς ἡ
ἥχος δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς τοσούτον μακράν
διὰ τοῦ αέρος.

Οσω πλησιέστερον είσθε πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ὁ ἥχος γίνεται ἐπὶ τοσούτῳ οὐτος εἶναι ἴχυρώτερος, ὅποιον δὲ ἀπωτέρῳ βαίνει ὁ ἥχος, τόσον ἐστὶν ἀσθενέστερος. Λέγεται δὲ ἐκλειπεῖ ἐφόσον προχωρεῖ, ἣτοι ἐφόσον ὁ δονιμὸς καθίσταται ἐλάσσον, ἑωσοῦ μετ' ὄλγου, ὅλος ἀπολλυται. Τοῦτο ὑμινάζει πρὸς τὸ ἔξης· ἕάν δύνητε λίθον ἐν τῷ ὄνδατι, γίνονται μικρὰ κύματα κατάπτασαι τὰς διειθύνσεις· ταῦτα γίνονται μικρότερα καθόσον ἀφίστανται τοῦ μέρους ἔνθα ὁ λίθος ἐρρίφθη, ταῦτὸ συμβαίνει μὲ τὰ κύματα ἢ τοὺς δονισμοὺς τοῦ ἥχου ἐν τῷ ἀέρι.

Τί ἐστιν ἀντίχνης; "Οταν ἦχος δν ποιεῖτε ἐπανέρχεσται πάλιν πρὸς ὑμᾶς. Γίνεται δὲ οὕτω πως. 'Ο δονισμὸς πλήντει ἐπὶ τίνος βράχου ἡ οἰκίας, ἢ ἄλλου τίνος, εἴτα δὲ ἐπανέρχεται πρὸς ὑμᾶς, ἀκριβῶς ὅπως κῦμα πληγτον ἐπὶ βράχου ἐπαναστρέψει.

Διατί δταν λαλή τις έντος οικίας δύναται ν' ἀκουσθῇ εὐκολότερον ή δταν λαλή εἰς ἀνοικτὸν ἄέρα Διότι οἱ δονισμοὶ κλείονται ἐν τοῖς τοίχοις. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δύνατον ν' ἀκούσητε φύσιμον εἰς ἀπόστασιν διά τινος σωλῆνος ἔκτεινομένου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ οἰκοδομήματος εἰς τὸ ἔτερον. Οἱ δονισμοὶ εἰσι κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ σωλῆνος. Δὲν τρέχουσι τὸν κίνημαν νὰ ἔκταθῶσιν εἰς πάσας τὰς διευθύνσεις καὶ διέργονται κατ' εὐθεῖαν διὰ τοῦ σωλῆνος.

Εἴπομεν πῶς ὁ ήχος γίνεται, καὶ πῶς διέρχεται διὰ τοῦ ἀέρος καὶ δι' ἄλλων πραγμάτων, ἀλλὰ πῶς ἀκούουμε τὸν ήχον ὅταν ἔλθῃ εἰς τὰ ὡτα ἡμῶν; Πῶς δὲ νοῦς γινώσκει τι περὶ τοῦ δοκιμοῦ τοῦ ἀέρος; Ὁ δοκιμός αὐτὸς δὲν ἔργεται ἐν τῷ ἑγκεφάλῳ ἔνθα νοῦς ἔστι· μόνον προβαίνει σύλληγον ἐντὸς τοῦ ὥτος, καὶ ἔκει σταματᾷ. Ερχεται πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ὥτος καὶ δὲν δύνεται νὰ προβῇ παρατέρω. Πῶς τότε δύνεται ὁ νοῦς μάθη τι περὶ τούτου;

Ίδου πως ὁ δονισμὸς τοῦ ἀέρος εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ ἀτῆς εἰς μεμβράνην προσπρηπένην εἰς τεμάχια ὅστοι, καλούμενον τυμπάνου καὶ τὸ σαλεύει, τοῦτο δὲ σαλεύει ἄλιστι μικρῶν ὅστῶν ἀποτελούντων τὸ ἔτερον μέρος τοῦ τύμπανου τούτου. Τὸ τελευταῖον τῶν ὅστων τούτων εἶναι προσημοσμένον εἰς ἔτερον μικρὸν τύμπανον καὶ ἐπομένως καὶ τοῦτο σαλεύεται. Τὸ τύμπανον

καλύπτει ἄνοιγμα σχηματίζόμενον παρά τινων περιστροφικῶν διάδων ἐξ ὅστοῦ. Αἱ διόδοι αὐτοὶ καλύπτονται ύπο ὕδατώδους ρευστοῦ. Οἱ δονισμές τοῦ δευτέρου μικροῦ τυμπάνου σαλεύει τὸ ρευστόν τοῦτο. Τονεύρον τῆς ἀκοῆς αἰσθάνεται τὴν διαστάλευσιν τοῦ ρευστοῦ, καὶ εἰδόποιει τὸν ἐν τῷ ἔγκεφαλῳ νοῦν.

¹Ἐνταῦθα εἰσὶ τὰ τέσσαρα μυκρὰ ὅστε τὰ ἔποια σχηματίζουσαν.

ματίζουσι τὴν ἀλυσιν ἐντὸς τοῦ ὡτός.
Ἐχουσι περιέργουν τὸ σχῆμα. Τὸ ὑπὸ σημεῖον καὶ καλεῖται σφύρα, τὸ δὲ ὑπὸ δὲ ἄκμαν. Τὸ μικρὸν ὄστον μὲν σημεῖον γίνεται τὸ μικρότερον ὄστον ἐν τῷ σώματι. Τὸ ὑπὸ σημεῖον δὲ ἔστι τὸ ὄστον τὸ προσκεκολλημένον εἰς τὸ δεύτερον τύμπανον, ἔχειν διπέρ ταῦτα τὰς περιστροφικὰς διαβάσεις. Ὁ εἰς τὸ πρῶτον τύμπανον ἐρχόμενος δονισμὸς διαβιβάζεται διὰ τῆς ἀλύσεως ταύτης τῶν ὅστέων εἰς τὸ δεύτερον τύμπανον.

Ίδετε γάρ πόσοι διάφοροι δονισμοὶ εἰσὶν δι' ἔκαστον ἥχον δυάκονομεν. Πρῶτον δὲ κιώδων, οὐδὲ τι δήποτε ποιεῖ τὸν ἥχον, τινάσσεται, εἴτα γίνεται δονισμὸς ἐν τῷ ἀρέι· οὗτος δονίζει τὸ ἐντὸς τοῦ ὡτός τύμπανον· εἴτα οὐδεὶς τῶν ὅστῶν σαλεύεται. Τὸ ἀπότερον τούτων τινάσσεται ἔτερον τύμπανον καὶ τοῦτο τείσι τὸ ρευστὸν τὸ ἐντὸς τῶν ὅστεον διόδων. Ταῦτα συμβαίνουσι πάντοτε διάκις ἀκούετε ἥχον· καὶ ὅταν ἀκούετε ἓν ἥχον μετὰ τὸν ἄλλον ἐρχόμενον λίαν ταχέως, πόσον ταχέως οἱ δονισμοὶ διάκονουσιν ἀλλήλους, καθότου προβαίνουσιν ἐντὸς τοῦ ὡτός! Άλλοδόλως ἀναμίγνυνται, δὲν προλαμβάνει διείς τὸν ἔτερον ἔκαστος δονισμὸς βαίνει ἀφ' ἑαυτοῦ, οὕτω δὲ ἔκαστος ἥχος ἀκούεται δικινεκρημένος ἐκ τῶν ἄλλων ἔκτος; ἐάν δὲ δονισμοὶ ἐρχονται ταχύτατα δέ τοιοῦτοι ἥχον συνεχῆ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΗΣ ΕΝΕΣΤΩΣΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ὑπῆρχαν οἱ δακανηρότεροι καὶ αιματηρότεροι τῶν ὅσων προγύμνων ἀπὸ τῶν ἐνδόξων ἡμερῶν τῆς Φώνης καὶ Ἑλλάδος. Κατὰ τὰς δέκα μεγάλας αἰματηράς περιόδους ἦσαν τὴν Ναπολεόντεον, τὴν Ἑλληνικὴν, Κρητικὴν, Ἰταλικὴν, Δυνατὴν, Αδεστρατικὴν (1866), Βρασιλιανὴν, Αμερικανικὴν, Ἰδουσινιακὴν καὶ Γαλλο-Γερμανικὴν—παραλείποντες μικροτέρας καταστροφὰς—οἱ ἀριθμοὶ εἰσὶν οὕτω ποιοι: δαπάνηθεντα 194,838,000,000 φράγκας, ἐνθρωποι κατεστραφέντες 11,708,600· ταῦτα ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι τοῦ 1871. Μέντι ἐντὸς δὲ λογαριασμὸς τοῦ διεξαγοραίου νῦν πολέμου ὅτις δὲν δὲ θετεῖται τῶν λοιπῶν κατὰ τὰς δαπάνας καὶ τὴν καταστροφὴν. Ἐάν μικροφιλτήριαι τίνεις καὶ φιλόδοξα σχέδια ἀναρίθμιων προσώπων ἐν παντὶ κράτει ἔλειπον, δὲν δὲ εἰλογενεῖς τοιούτους λογαριασμοὺς ἀνοικτοὺς πρὸς κατάθλιψιν τῆς ἀνθρωπότητος. Νομίζομεν δὲ διὸ ἐντὸς τούτων κράτος ἀποδύσμενον εἰς πόλεμον, ἀδαπάνα τὰ χρήματα τὰ ὅποια διεθέτει πρὸς τοιοῦτον αποτέλεσμαν εἰς βελτίων τῶν ἡθικῶν καὶ διλαχῶν αὐτοῦ ἀνεγκῶν. Ωδὲ κατώρθου πλειστερά τῶν δυον διὰ τῆς διεγνωμῆς πολέμου.

ΤΟ ΑΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΔΙΑΝΥΟΜΕΝΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑ. Ταχυγάρος δύνεται νῦν γράψῃ τριάκοντα λίτεις ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ. Τὸ διεῖ τῆς γραφίδος του διενύδμενον διάστημα πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ἔχει ἔκτασιν δεκαεῖ καὶ ἡμίσεως ποδῶν. Ἐν πέντε ώραις καὶ τριῶν ἡ γραφή του διατρέχει δὲ μίδιον. Κατὰ μίσον δρον ποιούμεν δεκαεῖ καρπόλας ἢ στροφὰς τῆς γραφίδος γράφοντες ἔκστην λίτεις. Γράφοντες τριάκοντα λίτεις κατὰ λεπτούν, τότε ποιοῦμεν 480 ἀνά λεπτον λεπτόν· ἐν μιᾷ δρον 28,000· ἐν μιᾷ δημέρᾳ ἐκ πέντε μάνην φέρειν 144,000· ἐν ἑνὶ δὲ ἔτη εἰς 300 λεπτῶν 43,200,000. Εκεῖτον γραφεῖς ὑπελογίσθη ἐπειδεῖν 300 μῆλα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΕΝ ΜΕΓ. ΒΡΕΤΑΝΙΑΙ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑΙ. Ολόκληρος δὲ ἀριθμὸς τῶν γιαοκτητῶν ἐν τῷ Βν. βασιλείῳ τῆς Ἀγγλίας ἐνέρχεται εἰς 200,000. Εκ τούτων 523 δράματα κατέχουσι μεσσῆται τῶν τὸ ἐν πάμπτον δλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως τῶν τριῶν χωρῶν Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ιρλανδίας, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν εκχλιλεργήτων γαῖων καὶ δεσμῶν τὰ δποτα κατέχουσιν. 5,000 πρόσωπα κατέχουσι δύο τρίτα δλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως, κατὰ μίσον δρον 10,000 ἔκρη, ἵστοι 30,000 στρέμματα ἔκεστος καὶ 10,000 πρόσωπα κατέχουσι περὶ τὰ τρία τέταρτα, κατὰ μίσον δρον 5,000 ἔκρη ἵστοι 18,000 στρέμματα. Διαιρῶν τὰς τοῦς γιαοκτητήρων εἰς τίσσες κλάσεις, εὑρίσκει 5000 μεγάλους γιαοκτητής, ἔχοντας κατὰ μίσον δρον 10,000 ἔκρη ἵστοι 30,000 στρέμματα ἔκεστος, 12,000 μέσους τέλεως γιαοκτητής κατέχουσας ἐπὸ 500 ἢ 1500 στρέμματα, 2000 ἔκρη ἢ 6000 στρέμματα. Εκεῖτος 32,000 πρόσωπα κατέχουνται ἀπὸ 50 ἕως 500 ἔκρη ἵστοι ἐπὸ 150 ἕως 1500 στρέμματα. Ἐν Γαλλίᾳ, ἔκτεινει περὶ τὸ ἡμέραν ἔπειτα μείζον τῆς ἡμέρας τοῦ βασιλέου τῆς Ἀγγλίας κατέχεται ὑπὸ 5,800,000 ιδιοκτητῶν γιαοργικῶν κτημάτων ἐν 5,000,000 γιαοργῶν κατέχουσι τὸ ἐν τριῶν δλοκλήρου τῆς ἐκτάσεως. Εἰ φιλοπονήσεις καὶ οἰκονομία τῶν χωρικῶν τοσταν εἰσὶ διαμαρτυρεῖται καὶ ἔκτεινονται τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν κοινωνίαν τῆς Γαλλίας. Η καλλιτέρα ἀπόδημος τῆς ἀποταμιευτικῆς αὐτῶν ἱκανότητος, εὑρηται ἐν τούτῳ διεῖς οἱ χωρικοὶ ἡσαν ἡ κυρίως ὑπογραφῆς τῶν μεγάλων δανείων τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, διεῖς δὲ ἐνεστωτοίς τὸ γαλλικό δάνειον, συμποσεύμενον εἰς 23,000,000,000 φράγ. κατέχεται ὑπὸ 4,000,000 προσώπων, ἐνῷ τὰ βρετανικὰ χρεωγραφα, ἀνερχόμενα εἰς 17,500,000,000 φράγματα κατέχουνται ὑπὸ σύχι πλειστῶν τῶν 280,000 προσώπων.

Ἐν Νορμανδίᾳ ὑπάρχει μέγιστος ἀριθμὸς χωρικῶν ιδιοκτητῶν. Ο πληθυσμὸς ἐκεῖ αὐξάνει βραδίως καὶ ἀναλογίαν τοῦ πλούτου. Ἐνῷ δὲ πλούτος αὐτῆς τετράπλοος ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἑτού 1789, δὲ πληθυσμὸς τῆς ηλικίας κατὰ τὸ ἐν τρίτον μόνον. Ἐν πολλοῖς δὲ ἀγροτικοῖς δήμοις οὐδὲ εἰς ἄπορος ὑπάρχει.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἐτι: τὸ Γρεράτου τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὑρίσκονται τὰ ἔξι Περιοδικά: 'Ο Α'. Τόμος τῆς 'Αθηναϊδος φρ. 2.

• LECTURES ILLUSTREES POUR LES ENFANTS • ἐκδόσμενον ἐν Λατινῷ τῆς Ἐλβετίας; εἰς φολλάδιον 16 σελίδων κατὰ μήνα καὶ κοσμούμενον διὰ 4 ἢ 5 φροντιστάτων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς: ττοιούς προπληρωτέας δρ. 2,50

• L'AMI DE LA MAISON • μηνιατός περιοδικόν ἐκδόσμενον ἐν Παρισίοις εἰς μέγα φόλλον κοσμούμενον διὰ τριῶν εἰκόνων ὃν δὲ μία καλόπτει ὀλόκληρον τὴν πρώτην σελίδαν. Τιμὴ συνδρομῆς: φρ. 3,00.

• CHILDREN'S FRIEND.—CHILDREN'S PRIZE καὶ CHILD'S COMPANION. • Ἀγγλικά περιοδικά ἐκδόσμενα ἐν Λονδίνῳ εἰς φολλάδιον 16 σελίδων κατὰ μήνα καὶ κοσμούμενα δὲ ὡρατάτων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἔκαστου φραχῆς 2,50.

• INFANT'S MAGAZINE • μηνιατός περιοδικόν ἐκ σελίδων 16 κοσμούμενον διὰ 14 εἰκόνων. Πρὸς χρήσιν μικρῶν παιδίων. Τιμὴ συνδρομῆς δρ. 2,50.

Αἱ τὰ Βούλγαρις φρικαλεστητες ἐν τῷ Γλάστενων; λεπτά 50.

ΣΗΜ. Επιστημονικόν καὶ βιβλία 'Αγγλικά καὶ Γελλικά.

Ἐν Κωνσταντινούπολει συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ

Βιβλιοδεστεον Κ. Α. Γεράρδου, ὄδος Γιοργαν-τζιλάρ ἀριθ. 100.